

ψεων. Είνε ἀηδές νὰ ζητῇ τις ν' ἀνασκευάζῃ τοιαύτας σκέψεις, ἐνῷ ἔχει νὰ παρουσιάσῃ πρὸ τῶν δημάτων τοῦ κοινοῦ ἔργα τετελεσμένα. Καταπίπτουσιν ἀφ' ἔαυτῶν αὗται, ως ἀβέβαιοι καὶ ἀόριστοι.

* *

"Ἐχοντες λοιπὸν οἱ δημόται Ἀθηνῶν ἀφ' ἑνὸς παρελθόν, ἔργα, δεδοκιμασμένα πρόσωπα, δεδοκιμασμένη διαγωγὴν, ἀφ' ἑτέρου δὲ προγράμματα, κενάς ὑποχέσεις, διατερονεμένας φράσεις, δύνανται ἀσφαλῶς νὰ κρίνωσι καὶ νὰ σχηματίσωσι πεποίθησιν ἀληθῆ, ἐδραίαν, ὅπως διὰ τῆς ψήφου των ἐκφέρωσι τὴν ἔτυμηγορίαν των.

"Ορθοφρόνοντες δῆμος καὶ ἐπὶ τῶν πραγμάτων ἐρειδόμενοι, δὲν δύνανται ἢ νὰ συνεχίσωσι διὰ τῆς ψήφου των τὸ ἔργον τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ἐὰν θέλωσι νὰ ἴδωσι τὸν δῆμον τῆς πρωτευούσης ἐκεῖ ὅπου ἐμπρέπει αὐτῷ.

Λυκαβητεγός

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Δεληγεωργικοὶ καὶ Τρικουπικοὶ παλαιόσουν ως μονομάχοι. Ο κ. Λεωνίδας Δεληγεωργῆς ἔφθασεν ἡδη ἔκει. Οι πρῶτοι χρησιμοποιοῦσι τὰ κεφάλαια τῆς ἀντιπολιτεύσεως· οἱ δεύτεροι τὰ κεφάλαια τῆς κυβερνήσεως. Οι τελευταῖοι ἀνοίγουν βίβλους ταμιακὰς καὶ εἰσαγγελιακὰς, προσωποκρατοῦν δρειλέτας ἐκ δεκάτων παλαιῶν χρήσεων, ἔναντιον τοῦ ἐνεργητικοῦ νόμου τοῦ δίδοντος προθεσμίας μέχρις Ἀπριλίου 84, καὶ ἀφοῦ δώσουν τὸν ὄρκον τῆς πίστεως ὅτι θὰ ψυρίσουν τὸν ὑπουργικὸν ὑποψήφ.ον, ἀπολύνονται ἐκδίδουν κατασχετήρια διὰ πλημμελήματα, διατάττοντες τὴν Εἰσαγγελίαν νὰ μὴν ὑποβάλῃ εἰς τὸ Συμβούλιον περαιώμενας τὰς δικογραφίας, ἔως οὖν προσέλθωσι τῷ κ. Θεμιστοκλεῖ Τρικούπη οἱ συγγενεῖς καὶ δώσωσι τὸν ὄρκον τῆς πίστεως· διώρισαν πολλοὺς προ-

σθέτους προσωρινοὺς ὑπαλλήλους εἰς τὰ Ταμεῖα, τὰς Ἐφορίες καὶ τὰς ἀλυκάς· παύουν καὶ ἀπειλοῦν μὲ παύσεις ἀλλους. "Τπάρχουν δῆμος καὶ μερικοὶ τῶν ὑπαλλήλων, οἱ γέροντες πρωτοκολλήται, ἀντιτάσσοντες περιφρόνησιν εἰς τὴν ἀπειλὴν καὶ λέγοντες: παύσατε με, ἐγὼ εἴμαι δεληγεωργιστής, ὅτι δουλειὰ νὰ κάμω, θὰ μπορέσω νὰ βγάλω τὸ καρβέλι τῶν παιδιῶν μου.

"Ἐν Παραχελωτίδι ἔχομεν ἀγριώτερα ἐπεισόδια· τὸ κόμμα τοῦ πρωθυπουργοῦ ζητεῖ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ τραμπουκικῶτερον. Καὶ δὴ παλληκαράς τις ἥλθεν εἰς λόγους ἐντὸς καφενείου ἐν Νεοχωρίῳ μὲ τὸν υἱὸν ἑνὸς Παππακότση· εὐτυχῶς παρεμβάντες οἱ παριστάμενοι τοὺς ἔχωρισαν τῇ ἐπαύριον δῆμος, συναντήσας ὁ παλληκαρᾶς τὸν νέον ἐπὶ κάρρου ἐπιστρέφοντα μὲ τὸ δίκανόν του ἀπὸ τὰ κτήματά του τὸν προεκάλεσε διὰ πιστολίου· ὁ νέος ἀπήντησε διὰ τοῦ ὅπλου, καὶ ὁ παλληκαρᾶς ἐφονεύθη.

"Ωστε ἡ πάλη προμηνύεται σφοδροτάτῃ· μεθ' ὅλα οἱ δεληγεωργικοὶ νομίζουσι βεβαίαν τὴν ἐπιτυχίαν τῶν δύο δημάρχων εἰς τὰς δύο πόλεις· ἀμφιβάλλουσι δὲ διὰ τὸν τῆς Μακρυνείας, διότι ἐκεῖ ἐξετέθησαν δύο ὑποψήφιοι τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

• Αξδά.

Εἶναι φαίνεται ἀποφασισμένον εἰς τὰς ἀνερευνήτους βουλὰς τοῦ Θεοῦ τῶν Ὀλυμπίων... Τσόχα νὰ μὴν ἐπιτύχῃ καμμία ἐκ τῶν παραστάσεων, τὰς δόπιας μᾶς προσφέρει καθ' ἑκάστην ἐσπέραν εἰς τὰ ἀνάκτορά του. Ἐνῷ δῆμος αἱ ἔχθρικαι αὐτοῦ διαθέσεις ἐξεδηλώθησαν εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ

83 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

83

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. Ἡδ. ἀριθ. 503)

Τὴν ἐπαύριον ἔδωκεν ἐλευθερίαν εἰς πάντας τοὺς ὑπηρέτας νὰ ἔξελθωσι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Οὗτοι δὲ ἐπωφελούμενοι τῆς δοθείσης ἀδείας, τοῦ νὰ μεταβῶσι τὴν ἀκάκεισες ἀνεγώρησαν πάντες ὁμοῦ πρὸς διασκέδασιν εἰς ἄγιον Γερμανὸν, οὐδόλιως ἀναλογισθέντες διὰ διαβόλους ἡθέλησεν ἀπλούστατα ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς παρουσίας των.

Δὲν ὔφειλε καὶ αὐτὸς νὰ ἔτοιμάσῃ τὰ πρὸς μετοικεσίαν του; Τὸ τοιοῦτο δὲ δὲν ἦτο μικρά τις ὑπόθεσις. Δὲν μεταφέρονται ἑκατομμύρια, ως συνάθιθες τις σάκκος. Σχεδὸν δὲν τὴν ἡμέραν διῆλθε κλειών ἀσφαλῶς ταμεῖα, ἐν οἷς συνεστρέψει τὸ χρυσίον, τὰ τραπέζικα γραμμάτια, τὰς ἀξίας, καὶ ἀναισχύτως καὶ ἀνει τύψεως τῆς συνειδήσεως τὰ κοσμήματα, ἀπερὸ ἀδελφός του ἔδωκε τὴν συζύγῳ του.

Εἶναι ἀληθές, φεῦ! διὰ τὰ λαϊπάρως Λουκία δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην τῶν ἀδαμάντων, ρουσινίων καὶ σμαράγδων. Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα τῆς πολυτελείας, τὰ ὅποια τόσαι γυναῖκες ἐπιθυμοῦσι, δι' αὐτὴν ἦσαν χωρὶς ἀξίας.

Τέλος δὲ τοῦ βαρόνου ἀναμενομένη στιγμὴ ἔφθασεν.

"Ως προχθές, ἀμαξά τις ἔστη πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας τοῦ οἰκήματος, ὅλλα δὲν ἦτο πλέον τὸ σχῆμα τοῦ ἱατροῦ, ἀλλ' ὀδιοποιηκή, εὔρεια, στερεὰ καὶ ἐλαφρὰ συγγρόνως ἀμαξά. "Ο ἡνίοχος ἦτο διατάττοντος· μόνον ἀντὶ ἑνὸς ὑπῆρχον ἔζευγμένοι δύο μεγαλοπρεπεῖς ἵπποι. Οι ὑπηρέται ἔσπευσαν εἰς προϋπάντησιν τοῦ ἀγαθοῦ ἱατροῦ Σχρονώ καὶ συνώδευσαν αὐτὸν μέχρι τοῦ κατωφλίου τῆς οἰκίας, δηνοὶ ἀνέμενεν αὐτὸν διεισιδεῖται.

— Κύριε ἱατρέ, εἰπεν διαβόλος, δὲν ἔχετε νὰ περιμένετε, τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα. Η οἰκόσιτος ὑμῶν ἔφαγε πρὸ μιᾶς ὥρας μετὰ δρέξεω. καὶ ἐνεδύθη καλῶς.

— Καλῶς, καλῶς, κάλλιστα, κύριε βαρόνε.

Τούτου δὲ διατάξαντος.

"Αμέσως οἱ ὑπηρέται ἀράντες τὰ κιβώτια, ἔφερον ἐντὸς τῆς μεγάλης ἀμάξης.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ μαρκησία ἔφανη κρατοῦσα τὸν βραχίονα τῆς γυναικός, ἥτις ἔμελλε νὰ ἐκπληρώσῃ παρὸ αὐτὴ καθήκοντα ὑπηρετήσας, δεσμοφύλακος καὶ μετ' ὀλίγον μαίας. Προύχώρει ἡρεμος, τὴν ἥδετητα ἔχουσα ἐν τῷ βλέμ-

μέχρι τοῦδε μελοδράματα, πάντες ἥλπιζον ὅτι πρὸς τὴν Ἀϊδά οὐδὲ εἰκνύετο προσηνέστερος, διότι πρὸς τὸν Γουαρανῆ, μετὰ τοῦ δποίου στενώτατα συνδέεται ἡ Ἀϊδά καὶ λόγῳ μουσικῆς συνθέτεως καὶ λόγῳ καταγωγῆς καὶ λόγῳ ἐκπολιτίσεως ἐδείχθη εὑμενής πρὸ πάντων ὅμως διότι ἐπιστεύετο, διότι θά διαλάσσετο ἐκ τῶν ἴκεσιῶν τοῦ πλήθους, σπερ πρὸ καιροῦ ἤδη ἀνέμενε τὴν Οὐρανέαν Ἀϊδά νὰ τὴν ἀναδιβάσῃ εὐπρεπῶς εἰς τὰ Ὀλύμπια δὲ καὶ Τσόχας.

Ἄλλος δὲ λαμβάνει μὲν βουλαῖς ἀνθρώπων καὶ διότι δὲ καὶ Τσόχας πρὸ ήμερῶν εἶχε συγκαλέσει θεατρικὸν συμβούλιον, κατὰ τὸ δποίου διένειμε τὰ πρόσωπα δὲ ἴδιος, καὶ καθὼς διέγεται διότι ἔλαβε χώραν τὸ ἵλαρώτατον τοῦτο ἐπεισόδιον. Ἐπρόκειτο τὸ περὶ τοῦ Βασιλέως τῶν Αἴγυπτίων, τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου δὲ καὶ Τσόχας διὰ τελεσιδίκου καὶ δικαιίας ὅμοιογυμένως ἀποφάσεως ἀνέθηκεν εἰς τὸν δεύτερον βαρύτονον...

— Πᾶς κύρις Ἰμπρεσάριε, εἶπεν οὗτος, ἐννοεῖτε νὰ μὲ προσβάλλετε; ἔγω δὲν λαμβάνω δευτερεύον πρόσωπον.

— Τί, τί, διέκοψεν δὲ καὶ Τσόχας, δευτερεύον πρόσωπον κοτσάμου βασιλείας; τί λές έρει ἀδερφέ;

Καὶ ἐπείσθη δὲ βαρύτονος καὶ ἀνεδέχθη τὴν βασιλείαν τῆς Αἴγυπτου. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον πρόσωπον, ἡ πτωχὴ Ἀϊδά, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρεπεν δὲ καὶ Ἰμπρεσάριος γάλιξεν γενέσιαν ἡ τούλαχιστον πλειστέραν διάκρισιν, παρεξηγήθη καὶ παρερμηνεύθη ἀπόνως ἀνατεθεῖσα εἰς τὴν καὶ Βοτταρέλην, ητίς εἶναι πολλῷ ὑποδεεστέρα τῆς καὶ Γκιζάνη καὶ ητίς ἀπεδείχθη καὶ εἶναι ἐντελῶς ἀνίκανος νὰ φύλη τὴν Ἀϊδάν. Τὸ νεώτατον τοῦτο μελόδραμα τοῦ Βέρδη ἐγράφη διὰ φωνὴν μεγάλης δυνάμεως καὶ οὐχὶ διὰ φωνὴν ἔλαφράν, ὅποις εἶναι ἡ τῆς καὶ Βοτταρέλη καὶ διὰ τοῦτο ὅταν τὸ πρῶτον εἰσήχθη ἐν Καΐρῳ, ἡ Ἀϊδά δὲν ἤρεσε,

διότι ἡ μέλψασα αὐτὴν γυνὴ ἦτο ἐκ τοῦ εἰδους τῆς κυρίας Βοτταρέλη· δταν δὲ ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀντεκατεστάθη δι' ἄλλης ὑφ.φώνου δυνάμεως δὲ ταῦτας ψάλτης ἤρατο ἀληθὴ θρίαμβον.

Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ ήμετέρα ὑψίφωνος ἤρεσεν ἀρκούντως εἰς τὸν Φάρουστ, καὶ εἰς τὴν Τραβιάταν ἐν μέρει, ἀλλ' ἀπέτυχε οἰκτρά ὑποκριθεῖσα τὸ πρόσωπον τῆς Ἀϊδά. Τὸ καθήματος ἐξ ἀρχῆς ἀπεδοκιμάσαμεν τὴν φωνὴν τῆς καὶ Βοτταρέλη, διότι καὶ ἀσθενεστάτη εἴλε, διατάλληλος ἐπομένως ἐν ὑπαιθρίῳ θεάτρῳ, καὶ διλίγον μεταλλικὴ καὶ παρὰ πολὺ τρεμουλιάρα. Καὶ πόσον ἀδικος ὑπῆρξεν ἀληθῶς δὲ καὶ Τσόχας πρὸς τὸν διακεκριμένον τεύρον καὶ Δεσάντης συνταυτίσας τὴν τύχην του ἡ καλλίτερον τὴν φωνὴν του μὲ τὴν δλῶς δυσανάλογον καὶ ἀνεπαρκῆ φωνὴν τῆς καὶ Βοτταρέλη. Η φωνὴ τοῦ ἀρίστου καλλιτέχνου, διαυγῆς, ἰσχυρᾶς, πήγητης, πλήρης πάθους καὶ ἐκφράσεως, σχεδὸν ἐμειούτο, ἐσφαλλεν, ἐδειλία καὶ ἐχάνετο εἰς τὸ κενὸν ἐκείνο τοῦ θεάτρου καὶ εἰς τὸ κενὸν τοῦ λάρυγγος τῆς ὑψίφωνου, ητίς οὐδόλως ἐβοήθει, οὐδὲν ἀνεπλήρου καὶ σχεδὸν ἐπνίγετο ἐν τῇ ἀσθενείᾳ της, μὴ ἔχουσα ἄλλο ἐφόδιον εἰμὴ τὸ μονότονον ἐκείνο τρέμουλο, ὑπενθυμίζον πιστωτάτα τὸ τρέμουλο τῆς φιστριμόνιας ὑποβοηθοῦ τρόπον τινα τὸ ἄσμα βοῶντος κανταδόρου ἐν τῇ ἐρήμῳ!

Ἐν τούτοις ἀπηλαύσαμεν τὸν λαμπρὸν καλλιτέχνην ἀποδιώκοντες τῶν ὕτων μας πάντα ἄλλον παράχορδον καὶ ἀφόρητον ἔχον, ἰδίως ὀσάκις ἀνεμιγγύετο ὁ χορός, κατὰ γράμμα ἀποτρόπαιος ἀποδειχθεὶς κατὰ τὸ μελόδραμα τοῦτο. Ο βαρύτονος ἤρεσεν ἀρκετά μὲ τὴν γλυκεῖαν κουρασμένην φωνὴν του, ἡ κοντράλτα δὲν ἤρεσεν καθόλου, δὲ καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Τσόχα νὰ ὑποκριθῇ τὸν Βασιλέα τῶν Αἴγυπτίων δὲν διέψευσε ποσῶς τὴν πεποίθησίν του καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ κοινοῦ.

Μάγκας.

ματι καὶ τὸ ἐπιβλητικόν καὶ μεγαλοπρεπὲς βασιλίσσης νεωστὶ ἐστεμένης.

Πειθόντος εἰς τὴν πανούργον φωνὴν τῆς γυναικὸς Βιρέτης ἀφίνε νὰ σύρωσιν αὐτὴν ὡς παιδίον εἰς δὲ ὑπεσχέθησαν παγγινοίον, δπερ ἀπὸ πολλοῦ ἐζήτει.

Διερχομένην πόδε τοῦ βαρόνου, τοῦ φευδοιατροῦ καὶ τῶν ὑπηρετῶν ἐστάθη τοὺς παρετήρησεν, χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίσῃ, ἔχαιρτησε διὰ μηχανικῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς καὶ ἐμειδίσασεν.

Ἄλλος δὲν τῷ μειδιάματι τούτῳ ὑπῆρχε τι τοσοῦτον θλιβερόν, τοσούτῳ ὁδυνηρόν, δὲ φυσιογνωμία της κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐσχειν ἐκφραστιν ἀγωνίας τόσῳ βαθείας, ὥστε δὲ βαρόνος, οἱ ὑπηρέται, καὶ δὲ Βλαιρώ αὐτός, ζωτρὸν ἡ σθάνθησαν συγκίνησιν.

Θὰ ὑπέθετε τις ὅτι ἡ δυστυχὴς μαντεύουσα τὴν ἀναμένουσαν αὐτὴν τύχην εἰςήτει χάριν παρὰ τῶν δημίων της. Οἵμοι! Τὸ περωμένον της ἐμελλε νὰ ἐκπληρωθῇ. Η περιστερά ἦτο ἐντός τῶν ὀνύχων τῶν γυπῶν.

Αὕτη διεῖλθεν, οἱ δὲ λοιποὶ ἡκολούθησαν σιωπηλῶς. “Οτε ἡ θάνθη τὸν ζωγρὸν ἀέρα ἐπὶ τοῦ προσώπου της, τὸ φῶς ἐν τῇ ὠχρᾷ ἀντανακλάσει τοῦ δύοντος ἥλιου, ὠπισθοχώρησε μετά τινος φρίκης. “Εκαστος θά διέσκοπε πρὸς στιγμὴν ὅτι ἐσκόπει ν' ἀντισταθῇ. Οὐδὲν τοιοῦτον συνεδή. Τῆς Ζεννύ λαβούσης αὐτὴν ἐκ τοῦ ἑτέρου βραχίονος, ἡ Λουκία ἐπορεύθη μέχρι τῆς ἀμάξης, ἐφ' ἣς μηχανικῶς καὶ χωρὶς νὰ

λάβῃ ἀνάγκην πολλῆς, βοηθείας, κατέλαβε θέσιν. Η Βιρέτης ἐκάθισε πλησίον της, δὲ δὲν Βλαιρώ ἀπέναντι αὐτῶν. Τῆς θυρίδος κλεισθείσης, δὲ Βλαιρώ κατεβίβασε τὰ παραπετάσματα ἐκατέρωθεν.

Ο ηνίοχος ἔπληξεν ἐλαφρῶς τὰς πλευρὰς τῶν ἵππων καὶ ἡ ἄμαξα ἀνεγάρησε ταχέως.

Πέραν τοῦ Ρουετίλ δὲ τοῦ ηράκατο δύων. Η δδὸς ἦτο ἐρημος. Ταχέως δὲ ηνίοχος ἔξαγαγών τὸν ταινιοφόρον πῖλον καὶ τὸν διφθερωτὸν ἐπενδύτην ἔθετο ἐντὸς τοῦ κιβωτίου τῆς ἔδρας του καὶ ἐφόρεσεν ἐπερόδιον πῖλον ἐκ δέρματος θηρίου καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπενδύτου ἐπερόδιον χονδρούφη τῶν ἀμάξων.

Δύο ὕρας μετὰ τὴν ἀπαγωγὴν τῆς μαρκησίας Σαμαράνδη, τὸ οἰκημα τῆς έρημον. Αἱ θύραι καὶ διλα τὰ παραθύρα ἦσαν κεκλεισμένα.

Πρώτοι ἀνεγάρησαν δὲ τοσοῦτον, δὲ μάγειρος καὶ δὲ Αγγλίς, δὲ βαρόνος καὶ δὲ ηνίοχος παρηκολουθησαν αὐτοὺς; κατὰ πόδας. Ο τελευταῖος οὗτος εἶχε ζεύξει τοὺς δύο ἵππους εἰς τὸ ὄχημα. Ο καὶ Δεσιμαῖζ ἔφερε μεθ' ἔκυπον τὰ ἐκατομύρια, οὐδὲν δὲ φωνὴ, οὐδὲ δὲ τῆς συνειδήσεως του, ἡ κούσθη κραυγάζουσα: ‘Ο κλέπτης!

Τὴν ἐπαύριον ἐν Πόρο-Μαρλὺ τὰ γραῦδια ἔλεγον.

— Ξερετε, τὸ μέγαρο κλεισθείκε, δὲν εἶναι πλέον κανένας.

— Ενας μεγάλος ίατρὸς ἥλθε καὶ πῆρε τὴν τρελλὴν, δὲλλ' ὅχι διὰ νὰ τὴν περιορίσῃ εἰς κανένα φρενοκομεῖον τῶν